

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Gebroken

VRIENDEN TOT HET EINDE...

Gebroken

Mel Wallis de Vries

If you wanted me dead, you should've just said

-TAYLOR SWIFT

Centrale meldkamer: 112, wie wilt u spreken?
Politie, brandweer of ambulance?

Meisje: ...help... help ons... alsjeblieft...

Centrale meldkamer: Ik herhaal, wie wilt u spreken?

Meisje: Ik weet het niet... o, god, ik weet niet meer
wat ik moet doen...

Centrale meldkamer: Ik kan je niet zo goed verstaan.
Wat is er aan de hand?

Meisje: ...iemand... hier... in huis...

Centrale meldkamer: Wie is er in huis? Weet je dat?

Meisje: ...nee... nee... een man...

Centrale meldkamer: Ik ga je doorverbinden met de
politie. Wat is je adres?

Meisje: We zijn in een huis, bij het Naardermeer...
I-ik weet niet hoe het hier heet...

Centrale meldkamer: We gaan de locatie traceren. Ik
verbind je nu door.

Politie: 112, politie, wat is het noodgeval?

Meisje: Er is overal bloed, i-ik ben zo bang...

Politie: Ben je gewond?

Meisje: W-wat? Nee... alsjeblieft, schiet op, h-hij loopt hier ergens rond...

Politie: Ik hoor andere stemmen op de achtergrond. Met hoeveel mensen zijn jullie daar?

Meisje: ...met z'n zessen... I-ik wil niet dood...

Politie: We sturen nu hulp. Kun je meer informatie geven? Heeft deze man een wapen?

Meisje: ...ik... ik hoor iets...

Politie: Blijf rustig en probeer een veilige plek te zoeken.

Meisje: Nééééé, nééééé!!!

Politie: Meisje? Wat gebeurt er?

Meisje: ...

Politie: Hallo? Hallo? Kun je bevestigen dat je er nog bent?

Meisje: ...

Politie: Verbreek de verbinding niet als dat mogelijk is. We gaan –

> contact verbroken op 1 januari, om 00.31 uur

08:49

5G 74%

Volgend

Voor jou

*Heyy jongens, welkom
op het officiële account
van anoniem654321_*

*Niet iedereen op deze school verdient
het om te leven.*

786 reacties

Farrah

@Britt @KimmieM we hebben wel een paar namen hebben jullie even BHAHAHAH

2d Antwoorden

♡ 324

— 36 antwoorden weergeven

Daniel

goed idee ik nomineer de hele school doeii

2d Antwoorden

♡ 438

— 57 antwoorden weergeven

mirthe

@P. @Emmmaa weten jullie wie dit is?

2d Antwoorden

♡ 25

— 49 antwoorden weergeven

Voeg een reactie toe...

Volgend

Voor jou

*Heyy jongens, welkom
op het officiële account
van anoniem654321_*

*Niet iedereen op deze school verdient
het om te leven.*

*Zet in de comments de persoon
waarvan jij vindt dat die d00d moet.
En zet er ook even bij waarom.*

*Meeste stemmen gelden. Mensen die
normaal doen hoeven zich geen zorgen
te maken!!!*

*Het aftellen is begonnen. Een persoon
gaat het nieuwe jaar niet halen.*

anoniem654321_

Stuur geen dms of ik het echt ga doen. Dit is geen grap!! En als dit acc wordt verwijderd, dan maak ik weer een nieuwe.

#whodeservestodi3 #vitusbussum #fyp

2679

786

79

319

Start

Vrienden

Inbox

Profiel

31 december

07.01 uur

Mijn ademhaling gaat snel en ik krijg amper lucht. Ik ben duizelig en de kou die ik voel bezorgt me de rillingen. *Focus Fleur, krijg jezelf onder controle.* Ik adem richting mijn buik, waardoor ik meer lucht krijg. Mijn voeten voelen minder zwaar en ik hervind mijn ritme.

Het is nog zo donker dat het ook middernacht had kunnen zijn. Alleen in de vroege ochtend, zonder dat ik iemand tegenkom, is het bijna alsof ik een geest ben.

Ik zet mijn ene voet voor de andere en zweef over het asfalt richting de hei. Het fijne van hardlopen is dat alle nare gedachten uit je hoofd verdwijnen. Over het gesprek op school na de kerstvakantie omdat ik vier onvoldoendes sta, over het geruzie tussen mijn ouders dat nooit ophoudt, en over Jasmijn en Lotus die vorig weekend zonder mij naar de film zijn gegaan.

Ik adem diep in en vul mijn hoofd met andere dingen. Ik denk aan het jurkje dat ik voor vanavond heb gekocht. Aan Leo, die er opeens ook bij is...

We hebben twee weken geleden tijdens het kerstgala voor het eerst met elkaar gepraat. Natuurlijk wist ik wie hij was; hij is na de zomervakantie bij ons op school gekomen. Met zijn warrige bruine haar en hoekige kaaklijn is hij knap, maar niet op de standaard manier. Hij heeft iets bedachtzaams. Iets volwassens. Alsof hij zich niet bezighoudt met wat andere mensen van hem denken. Of tenminste, dat was

mijn indruk. Helaas gaat hij steeds meer om met het groepje van Niek en Oliver, waardoor hij waarschijnlijk net zo kinderachtig en simpel is als alle andere jongens op school.

We hadden een kort gesprekje. Hij stond achter me in de rij voor de bar. Hij stootte me aan en zei: 'Hé, volgens mij hebben we elkaar nog nooit ontmoet, toch?'

Ik schudde mijn hoofd.

'Ik ben Leo.' Hij glimlachte en het klonk vriendelijk.

'Fleur,' mompelde ik. 'Ik zit in 4 havo.'

'Dat weet ik.' Zijn glimlach werd groter. 'Weet je, ik vroeg me af of je misschien -'

Op dat moment was ik aan de beurt om iets te bestellen, en toen ik me een halve minuut later omdraaide, was hij verdwenen en ik was verbaasd... nou ja, verbaasd dat ik dat jammer vond.

Toen Jasmijn en Lotus me vorige week ineens vertelden dat Leo er vanavond ook zou zijn, omdat Niek en Oliver hem hadden meegevraagd, deed ik alsof het me niks interesseerde. En ondertussen probeerde ik mezelf daarvan ook te overtuigen. *Zet hem uit je hoofd, Fleur. Sprookjes bestaan niet, dat heb je zo langzamerhand wel geleerd.*

Met een zucht sla ik af naar een zanderig paadje, tussen de lage struiken door. De hei lijkt op een maanlandschap in het donker. In mijn hoofd maak ik een lijstje van de dingen die ik nog moet doen: douchen, naar de Albert Heijn om olieballen te kopen, mijn tas inpakken en...

Plotseling zie ik iets in mijn ooghoek bewegen. Het is heel vaag en nauwelijks zichtbaar tegen de zwartblauwe lucht. Als ik nog een keer kijk, is het verdwenen. Wat was het? Een andere hardloper? Een hert?

Toch ben ik niet gerustgesteld als ik verder ren. Voor de zekerheid zet ik mijn oortjes uit. Het geluid van mijn eigen ademhaling klinkt opeens idioot hard.

Achter me hoor ik een takje knappen, en ik kijk over mijn schouder. Als ik mijn hoofd terugdraai, staat er plotseling een grote gestalte naast het pad. In een zwart trainingspak, de capuchon van zijn jas tot ver over zijn voorhoofd getrokken. Hij staart me bewegingloos aan.

Waar komt hij vandaan?

Mijn hart mist een slag, en bijna automatisch schiet mijn hand naar het achterzakje van mijn legging. Maar ik realiseer me meteen dat ik nooit in een paar seconden mijn telefoon eruit kan krijgen...

Met mijn blik op de grond gericht ren ik verder.

‘Goedemorgen meisje,’ zegt de man als ik hem passeer. ‘Mag ik je misschien wat vragen?’

‘Nee, sorry,’ hijg ik. ‘Ik heb haast.’

‘Wacht!’ hoor ik de man zeggen. ‘Ik wil alleen maar weten waar de –’

‘Fijne dag!’

Zonder om te kijken verhoog ik mijn tempo, terwijl ik mijn telefoon uit mijn achterzakje pruts. Na een paar minuten voel ik een steek in mijn zij, maar ik durf niet te stoppen. Het lijkt eeuwen te duren voor ik de eerste huizen weer tegenkom. Ik riskeer een snelle blik over mijn schouder. Geen spoor van de man in het trainingspak...

Opeens voel ik me zo dom. Ik kom een wandelaar tegen op de hei en ik denk dat ik word vermoord. In een opwelling steek ik mijn tong uit naar de schemering achter me. *Lekker gestoord, Fleur*. Ik zet mezelf weer in beweging. Als ik een beetje opschiet ben ik over tien minuutjes thuis.

Tegen de tijd dat ik het tuinhek openduw, is het kwart voor acht. In de keuken brandt een lichtje. Waarschijnlijk is mijn moeder wakker en leest ze nu de krant aan de keukentafel. In de logeerkamer op de eerste verdieping brandt ook licht.

Ik zie het silhouet van mijn vader heen en weer lopen achter het raam.

Het begint bijna een gewoonte te worden dat hij daar slaapt. Soms denk ik nog wel eens aan vroeger. Maar dan twijfel ik of het echt is gebeurd.

Er was eens een sportieve, vriendelijke man die van zeilen en reizen hield. Zijn vrouw had lange, blonde krullen en ze was altijd vrolijk. Ze werden verliefd op elkaar en kregen een kind. Een schattige baby met een bos blonde krulletjes en kuiltjes in haar wangen. De zon scheen altijd, er was nooit ruzie, en elke avond zeiden ze voor het slapengaan tegen elkaar: 'Ik hou van je.' De toekomst leek iets om naar uit te kijken.

Maar het liep anders. Het loopt altijd anders in dit soort verhalen. De man en de vrouw gingen steeds harder werken. Ze vergaten leuke dingen te doen, ze vergaten dat ze een kind hadden, ze vergaten zelfs zichzelf. En op een dag stopten ze met 'ik hou van jou' zeggen.

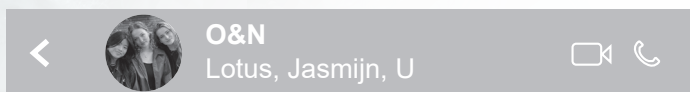
Daarvoor in de plaats kwamen de ergernissen en de ruzies. En de verwijten. Het kleine meisje keek toe en zag hoe haar ouders alles kapotmaakten: hun vrolijkheid, hun liefde, hun toekomstdromen, hun gezin. Het verdween allemaal.

Dit is het sprookje van mijn ouders, waar ik helaas ook onderdeel van ben. Ik denk niet dat mijn ouders lang en gelukkig gaan leven. In ieder geval niet met elkaar. Zelfs als ik mijn vingers in mijn oren stop, kan ik het geruzie in mijn slaapkamer nog horen. Soms voel ik me 's ochtends zo elendig en moe dat ik amper kan opstaan. En moet ik me inhouden om niet de hele dag te huilen.

Als ik hun sprookje zou mogen herschrijven, dan zou ik het vandaag laten eindigen, maar daar zijn mijn ouders allebei te laf voor.

Ik adem diep in en uit en probeer mijn ademhaling te kalmeren. Ondertussen pak ik mijn telefoon en zet ik mijn hardloop-app uit. Onder in mijn scherm zie ik dat er twintig appjes zijn binnengekomen. Ik tik op het icoontje.

Lotus

Hallo? 07:02

Waar is iedereen? 07:02

Gemist videogesprek

Tik om terug te bellen 07:03

Gemist videogesprek

Tik om terug te bellen 07:03

Jasmijn

In mn bed, het is 7 uur... 07:05

Wat is er? 07:05

Lotus

Wie neemt er oliebollen mee? 07:05

Jasmijn

Srs? Maak je me daarvoor wakker? 07:06

-
- Lotus**
Hahaha ja 07:06
- Jasmijn**
Fleur gaat ze kopen 07:06
- Lotus**
Ohja was ik vergeten 07:07
- Ga maar weer slapen 07:07
- Jasmijn**
Ik ben nu wakker... 07:08
- Lotus**
Sorry 07:08
- Jasmijn**
Is oke, hoe laat gaan we straks weg? 07:08
- Lotus**
Mn moeder is om 2 uur thuis 07:09
- Ik app als we bijna bij jullie zijn 07:09
- Jasmijn**
Okeeee 07:09
- Lotus**
Waar is Fleur eigenlijk? 07:10

Jasmijn

Geen idee 07:10

Oliebollen kopen? 07:10

Lotus

Hahah 07:11

Ik staar naar de berichtjes met het vreemde gevoel dat ze me uitlachen. *Doe niet zo overgevoelig, Fleur. Je kunt ook dingen lezen die er niet staan.*

Met een zucht kijk ik de straat in. De ochtend ziet er grauw en somber uit. Ik hoor mijn eigen raspende ademhaling. Het zachte getik van het tuinhekje in de wind. Het klinkt als een mengeling van *Luister naar je intuïtie* en *Je kunt het nu nog afzeggen*.

Maar dan moet ik de hele avond met mijn ouders op de bank zitten... Het wordt vast wel leuk.

Ik dwing mezelf om een berichtje terug te sturen:

Ik was aan het hardlopen 07:49 ✓

Ga zo olieballen kopen 07:49 ✓

Nog iets anders nodig? 07:50 ✓

Zonder op hun antwoord te wachten klik ik mijn scherm op zwart en steek mijn sleutel in het slot van de voordeur.

www.melwallisdevries.nl
www.uitgeverijdefontein.nl

© 2024 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Jurriaan en Chris Hoefsmit

Covermodellen: Jaimee Tang, Sofie de Bruijn, Loïs Crooymans, Luc Havermans, Raël Vonk, Teun van Gorkom

Visagie: Shiona Franke

Conceptontwikkeling: Pien Elsenga

Foto's binnenwerk: Jurriaan Hoefsmit, privéarchief covermodellen

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

De quotes in *Gebroken* zijn afkomstig uit nummers van Taylor Swift: 'The Man' (p. 27) en 'Who's Afraid of Little Old Me?' (p. 5, 28, 54, 74, 94, 106, 139).

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7578 7

ISBN e-book 978 90 261 7580 0

ISBN audioboek 978 90 261 7579 4

NUR 284, 285